

postavke, snope zlagajo s klasjem skupaj, ritovjem na ven. Otroci lezemo za njimi. Postopoma vlečemo za gibajočo se vrsto zibeli z dojenčki in se držimo bolj omejkov, poraslih s travo, kajti strnišče na njivi nas preveč bode v bóse noge. Ob malici, predjužniku podoje matere svoje dojenčke. Dotlej so že vse razpaljene, rokavi razpeti čez nedrije do pasú so prepoténi in od preobilnega mleka pomaščéni ... Vzamejo dojenčke v naročje, posedejo po hladnih omejkih, krepko pritisnejo in prižmó otroke nase, iz nedrij izvlečejo z mlekom požnarane dojke, jih potlačijo v posmrkana usteca, da jih nasitijo ...

Po malici zopet nadaljujejo žetje. Nabrusijo si srpe, pritegnejo pasove, zleknejo lehti, zavozlajo si nanovo naglavne rute ali si popravijo nadležne nádri. Vse se pripognejo hkratu, zasliši se zdaj in zdaj plesk po golih stegnih, kadar se zadene druga ob drugo ... Val se giblje naprej, žetje lega v enakomernih linijah, telesa se enakomerno pripogibajo, kratka krila se zadaj krajšajo, kažejo se debelo zapriščena, naga stegna, podobna obokom, ki komaj nosijo patinane trebuhe; vrh obokov — na pol pokriti, močni, težki bóki in zaoble zadnjice ...

... Ob žetvi, na polju, je bilo to obzorje, višinska perspektiva za nas, kmetsko otročad ...

MOLČEE URE

A L O J Z G R A D N I K

Slast molčeeh ur, ur brez imena,
slast mirujočih ur, ko za vse malo
duša je osamljena zdaj zrcalo,
ki ga ne moti nepokoja pena.

Nič več ne moti ga želja vihar
in dvomov črna zmeda in prevar,
strasti in sanj neutešeni ples.

O molk, o mir, neskajena tišina!
Zdaj zopet ravna duše je gladina
in dom je rož, oblakov in dreves.